

Dedeleri devletleştirmek...

Cafer Solgun

27.09.2013

Önümüzdeki günlerde bizzat Başbakan Erdoğan'ın açıklayacağı “**demokratikleşme paketi**”nde yer aldığı söylenen düzenlemeler arasında cemevlerine yasal statü tanınması ile birlikte cemevi dedeleri ve iki hizmetlisine maaş vermenin de bulunduğu belirtiliyor.

Hiç kuşku yok ki, cemevlerinin “**ibadet mekânı**” olarak tanınması, önemli ve daha fazla ertelenemeyecek, ötelenemeyecek, görmezden, duymazdan gelinemeyecek bir adım olacaktır.

Bugüne değin konu daha çok “**dinî**” bağlamda tartışıldı; iktidar partisinin hassasiyeti de bu yönde idi. Diyanet'ten fetva alma ihtiyacı duymanın başka bir açıklaması yoktur herhâlde. Buna göre “**Alevilik Hz. Ali'yi sevmekse hepimiz Alevi**” idik. Bu yaklaşımın olağan devamı da, “**İslam'da ibadet mekânı mescittir, o hâlde Alevi kardeşlerimiz de buyursunlar camilere**” şeklinde gelişti tabii. Böylece bilerek ya da bilmeyerek “**cami mi cemevi mi**” şeklinde iki ibadet mekânını karşı karşıya getiren, birbirinin alternatifi imiş gibi algılanmasına ve yorumlanmasına yol açan bir tartışma tetiklenmiş oldu. Bu, açık ki tehlikeli bir tartışmaydı ve hâlen de öyledir. Çünkü “**din**” ve “**inanç**” gibi herkesin hassas olması gerektiğine inandığım bir konuda insanları birbirine karşı pozisyon almaya yönelten bir “**kutuplaşma**” etkisi yaratıyor, iki toplum açısından da var olduğunu bildiğimiz önyargıları, tedirginlikleri, hatta tepkileri en olmayacak bir zemine sürüklüyordu. Kimsenin inancı, ibadeti böylesine sorumsuzca tartışma konusu yapılamaz, yapılmamalıdır ve kimse de kendisinde bu hakkı görmemelidir.

Sorun, başından beri Diyanet'in sipariş fetvaları üzerinden çözülecek “**dinî**” bir sorun değil, bir tarihsel haksızlığın, ayrımcılığın aşılması sorunu olarak gündemimizdedir. Sorunu asıl bağlamından kopartmak eğer cehaletten ileri gelmiyorsa, iyi niyetten uzak bir tutumdur. Çünkü Alevi sorunu sonuç itibarıyla faşizan emeller üzerine kurgulanmış bir devlet zihniyetinin demokratikleştirilmesi ve evrensel manasında din ve vicdan özgürlüğü

sorunudur. Demokratik anlayışla hareket edeceksek ölçümüz budur; “**dinî tartışma**” yapmak değil.

Kaldı ki mesele dinî açıdan bile tartışılacak olsa uzun bir tarihî evveliyatı bulunan, ciddi ayrışmalara, kopuşlara, hatta çatışmalara neden olan, günümüzde dahi Ortadoğu'nun temel problemlerinden biri olan mezhepler konusunun böylesine yüzeysel bir yaklaşımla ve bir çırpıda (“**mesele Hz. Ali'yi sevmekse...**” denerek) “**halledilmesi**” mümkün müdür diye hayret ve şaşkınlıkla sormadan edemiyor insan...

Daha önce de yazdım ve vurgulayarak yinelemeyi naçizane görev addediyorum: Cemevlerinin yasal statüsünün tanınacak olması ne denli doğru ve önemli ise, dedelerin maaşa bağlanacak olması aynı ölçüde yersiz, yanlış ve tehlikelidir. Dedelerin devletten maaş alması, Alevi inanç ve ahlakına aykırıdır. Din ve vicdan özgürlüğüne ters bir uygulamadır. Devletin bütün din ve inançlara eşit mesafede durması istemlerine kulak tıkamaktır. Diyanet İşleri Başkanlığı'nın statüsünün gözden geçirilmesini tartışmaktan uzak durmaktır. Alevi inanç rehberlerini de memurlaştırmaktır...

Ve böyle olduğu için de dedeleri maaşa bağlamakla Alevi sorununu çözmek adına sorunu daha da ağırlaştıran bir adım atılmış olacaktır. Alevi toplumu ve inanç rehberleri bir de devletleşmiş olanlar ile olmayanlar şeklinde parçalanacaktır. Yanlış yapılacaktır. Bu yanlış bile bile, göre göre yapmayınız...

Bir adım ileri iki adım geri modunda yürüyerek demokratikleşmiş mi oluyoruz, yoksa demokratikleşmenin gereklerini muğlâklaştırmış mı oluyoruz?

cafersolgun@gmail.com

Twitter: @CaferSolgun

<http://www.duzceyerehaber.com/Cafer-SOLGUN/18826-Dedeleri-devletlestirmek>